

— s tem, da ni priskrbel podatkov, zahtevanih z dopisom z dne 23. aprila 1999, ni izpolnila obveznosti na podlagi člena 10 Pogodbe ES;

— Irski naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija meni, da Irška ni izpolnila svojih obveznosti iz členov 3, 5 in 19 te direktive in iz člena 10 Pogodbe ES iz teh razlogov:

Glede estuarija Boyne Komisija zatrjuje, da Irška s tem, da ni opravila uradnega dejanja opredelitve za to področje, ni popolnoma in pravilno opredelila občutljivih območij v skladu s členom 5(1) te direktive. Kar zadeva druga področja, ki niso bila opredeljena kot občutljiva, se Komisija strinja, da je Irška izvedla opredelitve za namene člena 5(1) te direktive, a trdi, da so uradna dejanja opredelitve, ki se trenutno uporabljajo, premalo natančna, kar zadeva razmejitve zadevnega občutljivega območja.

Glede člena 3(1) in (2) Direktive irška zakonodaja predvideva podaljšanje roka za izvajanje člena 3(1), druga alineja, Direktive z 31. decembra 1998 na 14. junij 2001. Komisija zatrjuje, da Direktiva takega podaljšanja ne predvideva. Komisija tudi opazuje, da v nacionalni zakonodaji ni bil spoštovan rok 31. december 1998 iz člena 5 te direktive za 32 območij, ki jih je Irška naknadno opredelila kot občutljiva.

Komisija trdi, da Irška v zvezi z območji, ki jih napačno ni opredelila kot občutljiva, dejansko ni izpolnila določb člena 3(1) in (2) ter člena 5, od (2) do (4), v zvezi z aglomeracijami s populacijskim ekvivalentom večjim od 10 000 ter določb člena 5, od (2) do (4), v zvezi s komunalnimi čistilnimi napravami, ki spadajo na področje uporabe člena 5(5) te direktive.

Komisija meni, da je Irška s tem, da ni izvedla prvega pregleda opredelitve občutljivih območij najpozneje do 31. decembra 1997, kršila člen 5(6) te direktive.

Nazadnje, Komisija trdi, da je Irška s tem, da ni zagotovila jasnih kartografskih podatkov, ki bi prikazovali obseg občutljivih območij in zadevnih povodij ter položaj aglomeracij, na katere se nanaša rok 31. december 1998, kršila obveznosti iz člena 10 Pogodbe ES.

(¹) Direktiva Sveta 91/271/EGS z dne 21. maja 1991 o čiščenju komunalne odpadne vode (UL L 135, str. 40).

Pritožba, ki jo je vložila Anheuser-Busch, Inc. 10. marca 2009 zoper sodbo Sodišča prve stopnje (prvi senat) z dne 16. decembra 2008 v združenih zadevah Budějovický Budvar, národní podnik, proti Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), Anheuser-Busch, Inc (T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/06)

(Zadeva C-96/09 P)

(2009/C 113/49)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Pritožnica: Anheuser-Busch, Inc. (zastopnika: V. von Bomhard in B. Goebel, odvetnika)

Drugi stranki v postopku: Budějovický Budvar, národní podnik, Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT)

Predlogi pritožnice:

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

1. razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje Evropskih Skupnosti z dne 16. decembra 2008 v združenih zadevah T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/06 z izjemo točke 1 izreka;
2. dokončno odloči o sporu s tem, da zavrne tožbeni predlog na prvi stopnji, ali, podredno, vrne zadevo v ponovno odločanje Sodišču prve stopnje, in
3. naloži plačilo stroškov postopka tožeci stranki na prvi stopnji.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica trdi:

1. Sodišče prve stopnje je napačno uporabilo pravo s tem, da Uradu dejansko ni priznalo pristojnosti za ugotovitev, da družba Budvar ni izpolnila obveznosti dokazati obstoja pravic na podlagi člena 8(4) (¹), čeprav so obstajali resni dvomi v veljavnost teh pravic (domnevne označbe porekla za „BUD“).

2. Sodišče prve stopnje ni upoštevalo kakovostnih in količinskih zahtev glede zahteve prava Skupnosti po „uporabi v gospodarskem prometu“ na podlagi člena 8(4). Prvič, ugotovilo je, da je treba to zahtevo razlagati tako, da pomeni vsako poslovno uporabo izven popolnoma zasebnega področja, in je zlasti menilo, da se ne zahteva resna uporaba pravice, ki se uveljavlja na podlagi člena 8(4), kot velja za znamke. V zvezi s tem je pošiljke z oznako „free of charge“ in uporabo za druge namene (uporabo kot znamke namesto uporabe kot označbe porekla) obravnavalo kot „uporabo v gospodarskem prometu“. Drugič, v izpodbijani sodbi je napačno upoštevana uporaba izpodbijane znamke po datumu prijave in s tem ni upoštevano, da morajo biti za to, da bi bila prejšnja pravica lahko primeren razlog za ugovor na podlagi člena 8, izpolnjeni vsi pogoji za ta razlog za ugovor ob vložitvi izpodbijane prijave. Tretjič, Sodišče prve stopnje je kršilo člen 8(4) z ugotovitvijo, da je z odstopanjem od načela teritorialnosti mogoče upoštevati uporabo, ki se je zgodila v drugih državah, kot so države, v katerih obstaja pravica na podlagi člena 8(4), ki se uveljavlja.
3. Sodišče prve stopnje tudi ni upoštevalo zahteve „ki je več kot zgolj lokalnega pomena“. V bistvu je to zahtevo štelo za izpolnjeno s tem, da pravica na podlagi člena 8(4), ki se uveljavlja, izvira iz tretje države in je razširjena na dve državi članici Evropske unije. Ni vprašalo, ali je sporna pravica postala v dveh državah članicah, za kateri se je zahtevala, več kot zgolj lokalnega pomena, s čimer je odprlo vrata pravicam na podlagi člena 8(4) od zunaj Evropske unije.
4. Z drugim pritožbenim razlogom se uveljavlja kršitev člena 8(4)(b) v povezavi s členom 74(1). Člen 8(4)(b) določa, da nacionalna pravica podeljuje družbi Budvar pravico do prepovedi uporabe izpodbijane znamke. Odbor za pritožbe je na podlagi dokazov, ki so jih predložile stranke, in ob uporabi priznanega pravila, da je dokazno breme v postopkih z ugovorom pri UUNT na vložniku ugovora, ugotovil, da družba Budvar ni dokazala, da je bila na podlagi nacionalne zakonodaje, ki se uporablja ali v Franciji ali v Avstriji, upravičena prepovedati uporabo znamke „BUD“. Vendar pa je Sodišče prve stopnje v nasprotju s členom 74(1) in členom 8(4)(b) ugotovilo, da bi moral UUNT, namesto da je zavrnil ugovor zaradi pomanjkanja dokazov o pravici, ki jo uveljavlja družba Budvar, po uradni dolžnosti raziskati zakonodajo in pravni razvoj, na katerih temelji pravica na podlagi člena 8(4), ki se uveljavlja.
5. Skupno izpodbijana sodba vsebuje razlago člena 8(4), ki jo je z besedilom te določbe težko, s ciljem Uredbe št. 40/94, da bi se ustvarilo dobro delovanje prava znamk v celotni Skupnosti, ki bi pospeševalo trgovanje znotraj Skupnosti, pa nemogoče uskladiti.

6. Ker je vsaka od teh pravnih kršitev Sodišča prve stopnje privedla do razveljavitve odločb drugega odbora za pritožbe in je zato — vsaka zase — razlog za razveljavitve izpodbijane sodbe.

(¹) Uredba Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL L 11, 14.1.1994, str. 1).

Tožba, vložena 11. marca 2009 — Komisija Evropskih skupnosti proti Češki republikli

(Zadeva C-100/09)

(2009/C 113/50)

Jezik postopka: češčina

Stranki

Tožeča stranka: Komisije Evropskih skupnosti (zastopnika: L. Jelínek in P. Dejmek, zastopnika)

Tožena stranka: Češka republika

Predlogi tožeče stranke:

— ugotovi naj se, da Češka republika s tem, da ni sprejela zakonov in drugih predpisov, potrebnih za usklajitev z Direktivo Komisije 2007/14/ES z dne 8. marca 2007 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Direktive 2004/109/ES o uskladitvi zahtev v zvezi s preglednostjo informacij o izdajateljih, katerih vrednostni papirji so sprejeti v trgovanje na reguliranem trgu (¹), v vsakem primeru pa s tem, da jih ni v celoti sporočila Komisiji, ni izpolnila svojih obveznosti iz člena 24 navedene direktive;

— Češki republikli naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Rok za prenos direktive v nacionalno zakonodajo se je iztekel 8. marca 2008.

(¹) UL L 69, str. 27.